

Loạt Bài Giáo lý Về Các Thói Xấu và Nhân Đức:

Bài 7. Nỗi Buồn

Anh chị em thân mến, chào anh chị em buổi sáng!

Trong hành trình giáo lý về các thói xấu và nhân đức, hôm nay chúng ta sẽ nhìn vào một thói hư khá xấu xí, *nỗi buồn phiền*, được hiểu như một sự chán nản của tâm hồn, một nỗi đau khổ thường xuyên ngăn cản con người cảm thấy vui mừng trước sự hiện hữu của chính mình.

Đầu tiên và quan trọng nhất, cần phải lưu ý rằng, liên quan đến nỗi buồn phiền, các Giáo phụ đã đưa ra một sự phân biệt quan trọng: đó là điều này. Thực vậy, có một nỗi buồn thích hợp với đời sống Kitô hữu, và với ân sủng của Thiên Chúa, nó có thể biến thành niềm vui: rõ ràng, điều này không thể bị bác bỏ và nó là một phần của con đường hoán cải. Nhưng có một loại buồn phiền thứ hai *len lỏi vào tâm hồn và bắt nó phủ phục trong trạng thái chán nản*: chính loại đau buồn thứ hai này cần phải chiến đấu, một cách kiên quyết và bằng mọi sức lực, vì nó phát xuất từ ma quỷ. Sự khác biệt này cũng được tìm thấy nơi Thánh Phaolô, người đã viết cho giáo đoàn Côrintô: “Sự đau buồn của Thiên Chúa tạo ra sự sám hối dẫn đến sự cứu rỗi và không mang lại sự hối tiếc, nhưng nỗi buồn trần thế dẫn đến cái chết” (2 Cr 7:10).

Vì vậy, có một nỗi buồn thân thiện dẫn chúng ta đến sự cứu rỗi. Anh chị em hãy nghĩ đến người con hoang đàng trong dụ ngôn: khi rơi xuống vực sâu của sự suy đồi, anh ta cảm thấy vô cùng cay đắng, và điều này thúc đẩy anh ta tỉnh táo lại và quyết định trở về nhà với cha mình (x. Lc 15:11-20). Thật là một ân sủng để than tiếc về tội lỗi của mình, nhớ lại tình trạng ân sủng mà chúng ta đã sa ngã, khóc lóc vì chúng ta đã đánh mất sự trong sạch mà Thiên Chúa mơ ước về chúng ta.

Nhưng còn có nỗi buồn thứ hai, thay vào đó là một căn bệnh của tâm hồn. Nó nảy sinh trong trái tim con người khi một ước muốn hay hy vọng tan biến. Ở đây chúng ta có thể đề cập đến trình thuật về các môn đệ đi Emmau trong Tin Mừng Thánh Luca. Hai môn đệ này rời Giêrusalem với tấm lòng thất vọng, và họ tâm sự với người khách lạ từng đi cùng họ: “Chúng tôi đã hy vọng rằng Người – Chúa Giêsu – là Đấng sẽ cứu chuộc dân Israel” (Lc 24:21). Động lực của nỗi buồn gắn liền với *trải nghiệm mất mát*, trải nghiệm mất mát. Trong trái tim con người nảy sinh những hy vọng nhưng đôi khi bị tiêu tan. Đó có thể là mong muốn sở hữu một thứ gì đó mà chúng ta không thể có được; nhưng nó cũng có

thê là một điều gì đó quan trọng, chẳng hạn như sự mất mát về mặt cảm xúc. Khi điều này xảy ra, dường như trái tim con người rơi xuống vực thẳm, và những cảm xúc mà họ cảm thấy chỉ là chán nản, yếu đuối về tinh thần, chán nản và thống khổ. Tất cả chúng ta đều trải qua những thử thách tạo nên nỗi buồn trong lòng, bởi cuộc sống khiến chúng ta áp ủ những giấc mơ rời tan vỡ. Trong hoàn cảnh này, một số người sau một thời gian hỗn loạn đã trông cậy vào lòng hy vọng; nhưng những người khác lại chìm đắm trong nỗi u sầu, để nó mưng mủ trong lòng. Người ta có vui thú trong việc này không? Anh chị em hãy xem: nỗi buồn phiền giống như *niềm vui không vui vẻ*; giống như ăn một viên kẹo đắng, đắng ngét, không đường, khó chịu, mà phải mút viên kẹo đó. Nỗi buồn phiền là niềm vui trong sự không vui.

Đan sĩ Evagrius kể lại rằng mọi thói hư đều nhằm mục đích đạt được khoái cảm, dù nó có thể phù du đến đâu, trong khi nỗi buồn lại có tác dụng ngược lại: *ru mình vào nỗi buồn phiền vô tận*. Một số nỗi đau buồn kéo dài, khi người ta tiếp tục mở rộng khoảng trống của một nỗi buồn không còn ở đó, không phù hợp với cuộc sống trong Thánh Thần. Một số nỗi cay đắng phần nộ nào đó, nơi người ta luôn có một yêu sách trong đầu khiến họ đội lốt nạn nhân, không tạo ra một cuộc sống lành mạnh trong chúng ta, chớ đừng nói đến một cuộc sống Kitô hữu. Có điều gì đó trong quá khứ của mỗi người cần được chữa lành. Nỗi buồn phiền, từ một cảm xúc tự nhiên, có thể biến thành một trạng thái tâm trí xấu xa.

Đó là một con quỷ quỷ quyết, con quỷ của nỗi buồn phiền. Các giáo phụ sa mạc mô tả nó giống như một con sâu trong trái tim, ăn mòn và làm rỗng chủ nhà của nó. Đây là một hình ảnh tốt: nó cho phép chúng ta hiểu được. Một con sâu trong trái tim tiêu hao và làm rỗng chủ nhà của nó. Chúng ta phải đề phòng nỗi buồn phiền này và nghĩ rằng Chúa Giêsu mang đến cho chúng ta niềm vui phục sinh. Nhưng tôi phải làm gì khi tôi buồn? Anh chị em hãy dừng lại và nhìn xem: đây có phải là một nỗi buồn tốt đẹp không? Có phải nỗi buồn không tốt lắm không? Và phản ứng tùy theo bản chất của nỗi buồn. Anh chị em đừng quên rằng nỗi buồn có thể là một điều rất xấu, khiến chúng ta bị quan, dẫn chúng ta đến sự ích kỷ khó chữa.

Anh chị em thân mến, chúng ta phải đề phòng nỗi buồn phiền này và nghĩ rằng Chúa Giêsu mang đến cho chúng ta niềm vui phục sinh. Dù cuộc sống trọn vẹn có thể có những mâu thuẫn, những ham muốn bị đánh bại, những ước mơ không thành hiện thực, những tình bạn đã mất, nhưng nhờ sự phục sinh của Chúa Giêsu, chúng ta có thể tin rằng *tất cả sẽ được cứu vớt*. Chúa Giêsu đã sống lại không những cho chính Người mà còn cho chúng ta, để chuộc lại mọi hạnh phúc còn dang dở trong cuộc đời chúng ta. Đúc tin xua tan sợ hãi, và sự phục sinh của

Chúa Kitô cất đi nỗi buồn như tảng đá khỏi mồ. Mỗi ngày của Kitô hữu là một ngày thực tập về sự phục sinh. Georges Bernanos, trong cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Nhật ký của một Linh mục đồng quê, đã để cha xứ Torcy nói thế này: “Giáo hội có niềm vui, tất cả niềm vui đó chỉ dành cho thế giới buồn bã này. Những gì bạn đã làm chống lại Giáo Hội, bạn đã làm chống lại niềm vui”. Và một nhà văn người Pháp khác, León Bloy, đã để lại cho chúng ta câu nói tuyệt vời đó: “Chỉ có một nỗi buồn, [...] đó là không nên thánh”. Xin Thánh Thần của Chúa Giêsu phục sinh giúp chúng ta đánh bại nỗi buồn phiền bằng sự thánh thiện.

Chuyển ngữ: Vũ Văn An

Nguồn: <http://vietcatholicnews.net>

Video: <https://youtu.be/mgHVS7awcT4>